

อิทธิพลของลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มีต่อแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาของนักกีฬาระดับอุดมศึกษา

คุณัตว์ พิษพรชัยกุล และ นฤพนธ์ วงศ์จตุรภัทร
ห้องปฏิบัติการทางจิตวิทยาการออกกำลังกายและการกีฬา
วิทยาลัยวิทยาศาสตร์การกีฬา มหาวิทยาลัยบูรพา

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของโมเดลแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬา และศึกษาอิทธิพลของลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มีต่อแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬา กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 31 ณ มหาวิทยาลัย เชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 594 คน เป็นนักกีฬาชาย 349 คน หญิง 245 คน มีอายุเฉลี่ย 20.67 ± 1.63 ปี (อายุระหว่าง 18-25 ปี) ให้นักกีฬาตอบแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำเร็จในการเล่นกีฬา จำนวน 13 ข้อและแบบสอบถามแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬา จำนวน 30 ข้อ

ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันพบว่า โมเดลแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬามีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ($RMSEA = .043$, $SRMR = .046$, $NFI = .97$, $CFI = .98$) แสดงว่า แบบสอบถามแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬามีความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างสามารถใช้วัดแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาได้เป็นอย่างดีจากการสำรวจพบว่า มีจำนวนนักกีฬาที่มีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มุ่งในการกระทำระดับสูง และมุ่งเปรียบเทียบผู้อื่นในระดับต่ำ ($Task_{สูง} Ego_{ต่ำ}$) มีจำนวนมากที่สุด รองลงมาเป็นนักกีฬาที่มีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มุ่งในการกระทำระดับสูง และมุ่งเปรียบเทียบผู้อื่นในระดับสูง ($Task_{สูง} Ego_{สูง}$) และนักกีฬาที่มีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มุ่งในการกระทำระดับต่ำ และมุ่งเปรียบเทียบผู้อื่นในระดับต่ำ ($Task_{ต่ำ} Ego_{ต่ำ}$) สำหรับนักกีฬาที่มีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มุ่งในการกระทำระดับต่ำ และมุ่งเปรียบเทียบผู้อื่นในระดับสูง ($Task_{ต่ำ} Ego_{สูง}$) สำรวจไม่พบในการวิจัยครั้งนี้ นอกจากนี้ ยังพบว่า นักกีฬากลุ่ม $Task_{สูง} Ego_{สูง}$ และ กลุ่ม $Task_{สูง} Ego_{ต่ำ}$ มีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬา ด้านใฝ่สัมฤทธิ์/ การยอมรับและด้านการทำงานเป็นทีมแตกต่างกับนักกีฬากลุ่ม $Task_{ต่ำ} Ego_{ต่ำ}$ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สำหรับนักกีฬากลุ่ม $Task_{สูง} Ego_{สูง}$ และกลุ่ม $Task_{สูง} Ego_{ต่ำ}$ มีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬา ด้านใฝ่สัมฤทธิ์/ การยอมรับและด้านการทำงานเป็นทีมมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ผู้ฝึกสอนและผู้ที่เกี่ยวข้องทางการกีฬาคควรส่งเสริมให้นักกีฬามีบุคลิกลักษณะที่มุ่งในการกระทำและพยายามกระตุ้นให้นักกีฬามีแรงจูงใจทางด้านใฝ่สัมฤทธิ์/ การยอมรับ และด้านการทำงานเป็นทีมในการฝึกซ้อมกีฬา ซึ่งเป็นปัจจัยที่สำคัญในการเข้าร่วมกิจกรรมของนักกีฬา

คำสำคัญ : เป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ / แรงจูงใจ / และกีฬาระดับอุดมศึกษา

Abstract

The purpose of this study was to investigate the confirmatory factor analysis of Participation Motivation Questionnaire (PMQ) and goal orientation influenced participation motivation. The samples were 594 athletes who participated in the Thailand University Games at Chiang Mai University, Chiang Mai. They were males (n = 349) and females (n = 245), ranging in age from 18 to 25 (M = 20.63, SD = 1.63). A Thai version of Task and Ego Orientation Sport Questionnaire: TEOSQ and Participation Motivation Questionnaire: PMQ in Thai version (Pithapornchaikul, 2003), was administered during the 31st Thailand University Games, 2003.

The results revealed that, athletes were high task/low ego oriented and high task/high ego oriented and low task/low ego oriented respectively, but not for low task/ high ego oriented. A confirmatory factor analysis presented that PMQ model fits the empirical data well (RMSEA = .043, SRMR = .046, NFI = .97, CFI = .98). These findings provided empirical support the construct validity of PMQ for intercollegiate athletes. In addition, there were significantly differences at .01 level on participate motivation, achievement/ recognition and team orientation subscales of high task/low ego orientation group, high task/high ego orientation group and low task/low ego orientation group, except task/low ego orientation group. There were not significant differences on high task/high ego orientation group. The research finding suggested that; coaches and supporter should maximize task with highly achievement motivation as well as recognition and team spirits were important factors of participating motivation.

บทนำ

จิตวิทยาการกีฬาเป็นศาสตร์สาขาหนึ่งของวิทยาศาสตร์การกีฬา ที่นำความรู้ทางด้านจิตวิทยาประยุกต์ใช้ในการกีฬาและการออกกำลังกาย นักวิจัย นักจิตวิทยาการกีฬา ผู้ฝึกสอนและนักกีฬาดูเหมือนจะให้ความสำคัญและความสนใจกับแรงจูงใจเป็นอย่างมาก (Roberts, 2001) โดยเฉพาะอย่างยิ่งทางด้านแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาที่เป็นการอธิบายถึงแรงจูงใจหรือเหตุผลในการเข้าร่วมกิจกรรมทางกาย กิจกรรมพลศึกษา กีฬาและการออกกำลังกาย (Gill, 2000, p. 87) ดังที่ แซปปี และเฮอร์เบนสตรีกเคอร์ (Sapp & Herbensticker, 1978) ได้ศึกษาแรงจูงใจในการเข้าร่วมและเล่นเกมกีฬาของนักกีฬา ระดับเยาวชน พบว่า ความสนุกและการพัฒนาทักษะเป็นแรงจูงใจหลักในการเข้าร่วมเล่นกีฬา ทั้งนี้ กูลด์ (Gould, 1982) ได้สรุปรายงานว่า ทั้งผู้วิจัยและผู้ฝึกสอนกีฬาสนใจว่า ทำไมนักกีฬาจึงเข้าร่วมและทำไมนักกีฬาจึงเลิกเล่น ซึ่งการศึกษาเหตุผลดังกล่าวนี้เป็นประเด็นที่สำคัญทางจิตวิทยาการกีฬา และเป็นการศึกษาแรงจูงใจขั้นพื้นฐานที่นำไปสู่ความเข้าใจถึงพฤติกรรมของนักกีฬา (Gill, 2000, p. 87; Gill, Gross, & Huddleston, 1983; Weinberg & Gould, 2003)

ไวน์เบิร์กและกูลด์ (Weinberg & Gould, 2003) กล่าวว่า การเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาของบุคคลหรือนักกีฬามีเหตุผลที่หลากหลายแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล ไม่ได้มีเพียงเหตุผลเดียวและสามารถแปรเปลี่ยนได้ ตัวอย่างเช่น นักกีฬาในวัยเด็กต้องการเข้าร่วมกิจกรรมด้วยความสนุกสนานเป็นเหตุผลที่สำคัญที่สุด เมื่อวัยหรืออายุมากขึ้น การเข้าร่วมกิจกรรมอาจเปลี่ยนเป็นความต้องการเข้ากลุ่มเพื่อน การยอมรับ การพัฒนาทักษะ เพื่อสมรรถภาพหรือสุขภาพของร่างกาย (Biddle, 1998; Weinberg & Gould, 2003) ผู้ฝึกสอนกีฬา นักจิตวิทยาการกีฬา และนักกีฬาที่มีความเข้าใจถึงเหตุผลของการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาอย่างถ่องแท้ จะช่วยให้การวางแผน การส่งเสริม และการรักษาระดับของแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมของนักกีฬาได้เป็นอย่างดีทั้งในการแข่งขันและการฝึกซ้อม (Ashford, Biddle, & Goudas,

1993) เราสามารถวัดแรงจูงใจดังกล่าวได้ โดยใช้แบบสอบถามแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬา (Participation Motivation Questionnaire) ของกิลล์, กลอสส์ และฮัดเดิลสตัน (Gill, Gross, & Huddleston, 1983) เป็นแบบสอบถามที่ได้รับความนิยมฉบับหนึ่งในการหาเหตุผลการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬา และพิธพรชัยกุล (Pithapomchaikul, 2003) ได้นำแบบสอบถามแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาดังฉบับนี้มาพัฒนาเป็นฉบับภาษาไทย และวิเคราะห์ปัจจัยของแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาของนักกีฬาไทยระดับมหาวิทยาลัย ออกเป็น 8 ด้านคือ ด้านใฝ่สัมฤทธิ์/การยอมรับ (Achievement/ Recognition) ด้านการทำงานเป็นทีม (Team orientation) ด้านสมรรถภาพ (Fitness) ด้านกิจกรรมทางสังคม (Social activity) ด้านความตื่นเต้น/ ความสนุกสนาน (Excitement/ Fun) ด้านการแสดงออก (Action) ด้านการมีส่วนร่วม (Affiliation) และด้านการพัฒนาทักษะ (Skill development)

ช่วงทศวรรษที่ผ่านมา ทฤษฎีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Goal or Goal Orientation Theory) เป็นทฤษฎีแรงจูงใจทางจิตวิทยาการกีฬาที่สำคัญทฤษฎีหนึ่งที่ทั่วโลกนำมาพิสูจน์กันอย่างต่อเนื่อง ดิวดาและฮอลล์ (Duda & Hall, 2001, p. 417) อธิบายถึงลักษณะเป้าหมายสู่ความสำเร็จว่า เป็นความแตกต่างของบุคคลในความคิด เป้าหมาย การกระทำ รวมถึงพฤติกรรมที่มุ่งมันไปสู่ความสำเร็จ สามารถแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะคือ ลักษณะที่มุ่งในการกระทำหรืองาน (Task orientation) ซึ่งกำหนดลักษณะเป้าหมายของความสำเร็จที่การเรียนรู้ความเชี่ยวชาญในงาน โดยอ้างอิงหรือเปรียบเทียบกับตัวเอง (Self-reference) อีกลักษณะหนึ่งคือ ลักษณะที่มุ่งเปรียบเทียบกับผู้อื่น (Ego orientation) ซึ่งบุคคลที่มีลักษณะนี้มักจะกำหนดลักษณะเป้าหมายของความสำเร็จจากการเอาชนะผู้อื่น หรือการปฏิบัติโดยใช้ความพยายามน้อยมาก และมักอ้างอิงหรือเปรียบเทียบกับผู้อื่น (Duda & Hall, 2001; Gill, 2000; Nicholls, 1989)

นิโคลส์ (Nicholls, 1989) ได้รายงานว่ามีนักกีฬาจะมีลักษณะที่มุ่งไปสู่เป้าหมายที่ต้องการทั้งลักษณะที่มุ่งในการกระทำหรืองาน (Task) และลักษณะที่มุ่งเปรียบเทียบกับผู้อื่น (Ego) และนักกีฬาจะมีลักษณะใดมากกว่ากัน หรืออาจมีสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน สัดส่วนที่แตกต่างนี้จะส่งผลให้นักกีฬามีหนทางสู่ความสำเร็จที่แตกต่างกัน หากนักกีฬาที่มีลักษณะมุ่งในการกระทำหรืองานจะมีพฤติกรรมการเรียนรู้ การพัฒนาตนเอง และพยายามทำงานที่ยากเพื่อมุ่งสู่ความสำเร็จ ขณะที่นักกีฬาที่มีลักษณะใฝ่สัมฤทธิ์แบบเทียบกับผู้อื่น จะมุ่งเอาชนะผู้อื่นเพื่อให้ได้ชัยชนะหรือความสำเร็จ (Gill, 2000, p.106) เราสามารถจัดกลุ่มลักษณะใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬาได้เป็น 4 กลุ่ม คือ กลุ่มนักกีฬาที่มีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มุ่งในการกระทำหรืองานในระดับสูง และมุ่งเปรียบเทียบกับผู้อื่นในระดับสูง (Task_{สูง} Ego_{สูง}) กลุ่มนักกีฬาที่มีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มุ่งในการกระทำหรืองานในระดับสูง แต่มุ่งเปรียบเทียบกับผู้อื่นในระดับต่ำ (Task_{สูง} Ego_{ต่ำ}) กลุ่มนักกีฬาที่มีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มุ่งในการกระทำหรืองานในระดับต่ำ แต่มุ่งเปรียบเทียบกับผู้อื่นในระดับสูง (Task_{ต่ำ} Ego_{สูง}) กลุ่มสุดท้ายคือ กลุ่มนักกีฬาที่มีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มุ่งในการกระทำหรืองานในระดับต่ำ และมุ่งเปรียบเทียบกับผู้อื่นในระดับต่ำ (Task_{ต่ำ} Ego_{ต่ำ}) (Harwood & Biddle, 2002) ดังนั้น ระดับของลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่ต่างกันนี้จะส่งกระทบผลต่อแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาต่างกัน

สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์กับแรงจูงใจในการเข้าร่วม กิจกรรมของนักกีฬานักกีฬาที่มีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์มุ่งเปรียบเทียบกับผู้อื่นจะมีแรงจูงใจที่สัมพันธ์กับปัจจัยทางด้านการแข่งขันและด้านการยอมรับ/สถานภาพ ในทางตรงกันข้าม นักกีฬาที่มีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์มุ่งในการกระทำหรืองานจะมีแรงจูงใจที่สัมพันธ์กับปัจจัยทางด้านการพัฒนาทักษะ สมรรถภาพทางกาย เพื่อนและความสัมพันธ์ในทีมเป็นเหตุผลในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬา (White & Duda, 1994) อย่างไรก็ตาม นักกีฬาที่มีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ทั้ง 4 กลุ่มจะมีอิทธิพลต่อแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาอย่างไรนั้นยังเป็นสิ่งที่นักจิตวิทยาการกีฬาหรือนักวิจัยต้องศึกษาหาข้อสรุปหรือจุดยืนของทฤษฎีทางด้านจิตวิทยาการกีฬาดังกล่าว (Weiss & Chaumeton, 1992)

การวิจัยครั้งนี้มีเหตุผลหลายประการ ประการที่หนึ่ง แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาของนักกีฬานั้นไม่ใช่มีเหตุผลเดียวและแรงจูงใจนี้สามารถแปรเปลี่ยนได้ ช่วงเวลาที่เปลี่ยนแปลงจะมีอิทธิพลต่อแรงจูงใจในการเข้าร่วม-

กิจกรรมกีฬาของนักกีฬาไทยในระดับอุดมศึกษาหรือไม่ ประการที่สอง ลักษณะเป้าหมายไฟล์สัมฤทธิ์น่าจะมีอิทธิพลต่อแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬา โดยเฉพาะอย่างยิ่งลักษณะเป้าหมายไฟล์สัมฤทธิ์ทั้ง 4 กลุ่มที่แตกต่างกัน ประการสุดท้าย เพื่อเป็นการส่งเสริมงานวิจัยทางด้านจิตวิทยาการกีฬาให้มีข้อมูลมากพอที่จะสรุปจุดยืนของทฤษฎีทางด้านจิตวิทยาการกีฬา รวมถึงแนวโน้มทางด้านพฤติกรรมของนักกีฬาไทย จึงเป็นเรื่องที่น่าสนใจในการศึกษาอิทธิพลของลักษณะเป้าหมายไฟล์สัมฤทธิ์ ที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาของนักกีฬาไทย ในระดับอุดมศึกษา

วิธีการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักกีฬาเพศชาย-หญิง มีอายุ 18-25 ปี ที่เข้าร่วมแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 31 ณ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่ ปี 2546 จำนวน 5,623 คน ผู้วิจัยได้ทำการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multistage random sampling) โดยคิดเป็นสัดส่วนในแต่ละชนิดกีฬากับจำนวนประชากร ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 594 คน คิดเป็นร้อยละ 10.56 ของประชากร

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือแบบสอบถามประกอบด้วย 3 ส่วนดังนี้

ส่วนที่ 1 เป็นการสอบถามข้อมูลเบื้องต้นของผู้ตอบแบบสอบถาม เช่น เพศ อายุ สถาบัน/ทีม ชนิดกีฬา/รุ่น ระดับการศึกษา ชั้นปี ประสบการณ์ในการแข่งขัน เป็นต้น

ส่วนที่ 2 เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำเร็จในการเล่นกีฬา ฉบับภาษาไทยของลี, วงศ์จตุรภัทรและฮาร์เมอร์ (Li, Vongjaturapat, & Harmer, 1994) มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .80 สำหรับด้านลักษณะเป้าหมายไฟล์สัมฤทธิ์ที่มุ่งในการกระทำมีค่าความเชื่อมั่นคงที่ภายในเท่ากับ .78 และสำหรับด้านลักษณะเป้าหมายไฟล์สัมฤทธิ์ที่มุ่งเปรียบเทียบผู้อื่นมีค่าความเชื่อมั่นคงที่ภายในเท่ากับ .85 มีจำนวนข้อคำถาม 13 ข้อ ดังภาคผนวก ก

ส่วนที่ 3 เป็นแบบสอบถามแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาระดับภาษาไทยพัฒนาโดย พิธพรชัยกุล (Pithapornchaikul, 2003) มีข้อคำถามจำนวน 30 ข้อและค่าความเชื่อมั่นคงที่ภายในของแบบสอบถามเท่ากับ .92 ประกอบด้วยองค์ประกอบ 8 ด้าน โดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) มีค่าความเชื่อมั่นภายในปัจจุบันอยู่ในช่วง .55 - .83

ผลการวิจัย

แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาของนักกีฬา

การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันด้วยลิสเรล ซึ่งผู้วิจัยมีการปรับโมเดลตามข้อแนะนำที่ได้จากผลการวิเคราะห์ลิสเรล เนื่องจากโมเดลยังไม่มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยปรับค่าความผิดพลาดของความแปรปรวนร่วมของตัวแปรสังเกตบางคู่ให้มีความสัมพันธ์กัน พบว่า โมเดลแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬามีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยที่ค่าไค-สแควร์เท่ากับ 650.86 ค่าองศาอิสระเท่ากับ 309 ค่าความน่าจะเป็นเท่ากับ .001 สำหรับการพิจารณาความสอดคล้องด้วยค่าอื่น ๆ พบว่า ค่า RMSEA มีค่าเท่ากับ .043 (.039 - .048) ค่า GFI มีค่าเท่ากับ .93 ค่า AGFI มีค่าเท่ากับ .90 สำหรับค่า RMR มีค่าเท่ากับ .039 ค่า SRMR มีค่าเท่ากับ .0456 สำหรับค่า NFI มีค่าเท่ากับ .97 ค่า NNFI มีค่าเท่ากับ .98 ค่า CFI มีค่าเท่ากับ .98 จะเห็นได้ว่า ค่าสถิติที่ใช้ในการ

สอดคล้องของโมเดลอยู่ในเกณฑ์เหมาะสมเป็นส่วนใหญ่ ดังตารางที่ 1

สำหรับผลการวิเคราะห์ในโมเดลการวัด จะเห็นได้ว่า ตัวแปรสังเกตทุกตัวเป็นตัวบ่งชี้ที่ดีของตัวแปรแฝง โดยค่า t value มีค่ามากกว่า 2.54 ทุกตัวแปรสังเกต จึงสรุปได้ว่า ตัวแปรสังเกตทุกตัวมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกต มีค่าระหว่าง .15 ถึง .55 แสดงให้เห็นว่า ตัวแปรสังเกตทุกตัวสามารถนำไปใช้ในการทำนายโมเดลแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาได้

ตารางที่ 1 แสดงค่าสถิติความสอดคล้องของโมเดลแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬากับข้อมูลเชิงประจักษ์ก่อนและหลังปรับโมเดล

จำนวนกลุ่มตัวอย่าง	-	594	594
ค่า df	-	377	309
ดัชนีวัดระดับความสอดคล้อง			
ค่า χ^2	χ^2 ต่ำ, $P \geq .05$	1890.81, $P = .000$	650.86, $P = .000$
ค่า RMSEA	ค่า RMSEA .05- .08 เหมาะสม < .05 ดี ^a	.082 (.079 - .086)	.043 (.039 - .048)
ค่า RMR	ค่า RMR < .05 ^b	.060	.039
ค่า SRMR	ค่า SRMR < .05 ^b	.067	.046
ค่า GFI	ค่า GFI > .90 ^c	.82	.93
ค่า AGFI	ค่า AGFI > .90 ^c	.78	.90
ดัชนีเปรียบเทียบ			
ค่า NFI	ค่า NFI > .95 ^d	.92	.97
ค่า NNFI	ค่า NNFI > .95 ^d	.93	.98
ค่า CFI	ค่า CFI > .95 ^d	.94	.98

หมายเหตุ อ่างอิงหลักเกณฑ์ของ (a) Steiger (1990) (b) Hu & Bontler (1999) (c) Yoder (1998) (d) Hu & Bentler (1999) ; Yoder (1998)

ลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬา

นักกีฬาส่วนมากมีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มุ่งในการกระทำหรืองานในระดับสูง และมุ่งการเปรียบเทียบกับผู้อื่นในระดับต่ำ ($Task_{สูง}, Ego_{ต่ำ}$) มีจำนวน 374 คน คิดเป็นร้อยละ 63.0 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด นักกีฬาที่มีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มุ่งในการกระทำหรืองานในระดับสูง และมุ่งเปรียบเทียบกับผู้อื่นในระดับสูง ($Task_{สูง}, Ego_{สูง}$) มีจำนวนรองลงมาเป็นอันดับสอง กล่าวคือ มีจำนวน 213 คน คิดเป็นร้อยละ 35.9 สำหรับกลุ่มนักกีฬาที่มีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มุ่งในการกระทำหรืองานในระดับต่ำ และมุ่งเปรียบเทียบกับผู้อื่นในระดับต่ำ ($Task_{ต่ำ}, Ego_{ต่ำ}$) มีจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 1.2 สำหรับนักกีฬาที่มีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มุ่งในการกระทำหรืองานในระดับต่ำ และมุ่งเปรียบเทียบกับผู้อื่นในระดับสูง ($Task_{ต่ำ}, Ego_{สูง}$) สำนวญไม่พบ

ลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ต่อแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬา

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนหลายตัวแปรของลักษณะใฝ่สัมฤทธิ์ที่ต่างกัน ต่อแรงจูงใจในการเข้าร่วม-

กิจกรรมกีฬา พบว่า นักกีฬาที่มีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์มุ่งในการกระทำหรืองานในระดับสูง และมุ่งเปรียบเทียบกับผู้อื่นในระดับสูง (Task_{สูง} Ego_{สูง}) นักกีฬาที่มีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์มุ่งในการกระทำหรืองานในระดับสูง และมุ่งเปรียบเทียบกับผู้อื่นในระดับต่ำ (Task_{สูง} Ego_{ต่ำ}) และนักกีฬาที่มีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์มุ่งในการกระทำหรืองานในระดับต่ำ และมุ่งเปรียบเทียบกับผู้อื่นในระดับต่ำ (Task_{ต่ำ} Ego_{ต่ำ}) มีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาทั้ง 8 ด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ดังตารางที่ 2 โดยพบว่า นักกีฬากลุ่ม Task_{สูง} Ego_{สูง} กับนักกีฬากลุ่ม Task_{ต่ำ} Ego_{ต่ำ} และนักกีฬากลุ่ม Task_{สูง} Ego_{ต่ำ} กับนักกีฬากลุ่ม Task_{ต่ำ} Ego_{ต่ำ} มีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬา ด้านใฝ่สัมฤทธิ์และด้านการทำงานเป็นทีมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สำหรับนักกีฬากลุ่ม Task_{สูง} Ego_{สูง} กับนักกีฬากลุ่ม Task_{สูง} Ego_{ต่ำ} มีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬา ด้านใฝ่สัมฤทธิ์/การยอมรับ และด้านการทำงานเป็นทีมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 2 แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนหลายตัวแปรของลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่ต่างกัน ต่อแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬา

ลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์	Wilks' Lambda	df	Sum of Squares	Mean Square	F	Sig.
พิลไล (Pilai)	.086	16	1170	3.29484	.000	
ไฮเทลลิง (Hotelling)	.090	16	1166	3.29485	.000	
วิลคิส แลมด้า (Wilk's Lambda)	.915	16	1168	3.29486	.000	
รอย (Roy)	.055					

ตารางที่ 5 ผลการเปรียบเทียบรายคู่ แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาด้านใฝ่สัมฤทธิ์/ การยอมรับ

ลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์	การเปรียบเทียบ	F	Sig.	พหุคูณ
ใฝ่สัมฤทธิ์/การยอมรับ	กลุ่ม Task _{สูง} Ego _{สูง} กับกลุ่ม Task _{สูง} Ego _{ต่ำ}	.055	.055	.604
	กลุ่ม Task _{สูง} Ego _{สูง} กับกลุ่ม Task _{ต่ำ} Ego _{ต่ำ}	.915	.245	.001
	กลุ่ม Task _{สูง} Ego _{ต่ำ} กับกลุ่ม Task _{ต่ำ} Ego _{ต่ำ}	.860	.243	.002
การทำงานเป็นทีม	กลุ่ม Task _{สูง} Ego _{สูง} กับกลุ่ม Task _{สูง} Ego _{ต่ำ}	-.024	.039	.832
	กลุ่ม Task _{สูง} Ego _{สูง} กับกลุ่ม Task _{ต่ำ} Ego _{ต่ำ}	.636	.175	.001
	กลุ่ม Task _{สูง} Ego _{ต่ำ} กับกลุ่ม Task _{ต่ำ} Ego _{ต่ำ}	.660	.174	.001

จากผลการวิจัยพอสรุปได้ว่า แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาสามารถแบ่งออกเป็น 8 ด้านคือ ด้านใฝ่สัมฤทธิ์/การยอมรับ ด้านการทำงานเป็นทีม ด้านสมรรถภาพ ด้านกิจกรรมทางสังคม ด้านความตื่นเต้น/ สนุกสนาน ด้านการ

แสดงออก ด้านการมีส่วนร่วมและด้านการพัฒนาทักษะ นอกจากนี้ การวิจัยพบว่า นักกีฬาในระดับอุดมศึกษามีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มุ่งในการกระทำในระดับสูง และมุ่งเปรียบเทียบกับผู้อื่นในระดับต่ำ (Task Ego_{high}) มีจำนวนมากที่สุด อีกทั้ง นักกีฬาในกลุ่ม Task Ego_{high} กับกลุ่ม Task Ego_{low} และกลุ่ม Task Ego_{high} กับกลุ่ม Task Ego_{low} มีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬา ด้านใฝ่สัมฤทธิ์ / การยอมรับ และด้านการทำงานเป็นทีมแตกต่างกัน แสดงให้เห็นว่า นักกีฬาทั้ง 3 กลุ่มที่มีเป้าหมายแตกต่างกันมีผลต่อแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬา ด้านใฝ่สัมฤทธิ์/ การยอมรับ และการทำงานเป็นทีมที่แตกต่างกัน

การอภิปรายผลการวิจัย

การตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างโมเดลปัจจัยแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาและข้อมูล โดยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน ผลการวิจัยพบว่า โมเดลแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬา ประกอบด้วยด้านใฝ่สัมฤทธิ์/ การยอมรับ ด้านการทำงานเป็นทีม ด้านสมรรถภาพ ด้านความตื่นเต้น/สนุกสนาน ด้านกิจกรรมทางสังคม ด้านการมีส่วนร่วมและด้านการพัฒนาทักษะมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ถึงแม้ว่าผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันโดยพิจารณาจากค่าไค-สแควร์ ซึ่งเป็นการวัดความคลาดเคลื่อนในโมเดลจะพบว่า มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($\chi^2 = 650.86, df = 309, p = .000$) แสดงว่า โมเดลนี้ไม่มีความเหมาะสมกับข้อมูล อาจเป็นเพราะกลุ่มตัวอย่างมีขนาดใหญ่ ซึ่งการวิเคราะห์สมการเชิงโครงสร้าง (LISREL) นี้ คราวเลย์และฟาน (Crowley & Fan, 1997) รายงานว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีขนาดใหญ่นั้น จะมีโอกาสน้อยมากที่พิจารณาค่าไค-สแควร์จากการวิเคราะห์ ลิสเรลจะมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ส่วนใหญ่จะไม่มีความสำคัญในการวิเคราะห์ สอดคล้องกับ เบนท์เลอร์ และบอเนตต์ (Bentler & Bonett, 1980) ที่รายงานว่า ค่าสถิติไค-สแควร์ จะมีความสัมพันธ์โดยตรงกับขนาดของกลุ่มตัวอย่าง และการทดสอบความสอดคล้องของโมเดลมักจะปฏิเสธสมมติฐานหรือมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อขนาดของกลุ่มตัวอย่างนั้นมีขนาดใหญ่ ดังนั้น การพิจารณาความกลมกลืนหรือความสอดคล้องของการวิเคราะห์ จึงอาจพิจารณาจากดัชนีบ่งชี้ตัวอื่นๆ ประกอบการพิจารณา

อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาความสอดคล้องระหว่างโมเดลกับข้อมูล จากการวิเคราะห์ด้วยค่า RMSEA มีค่าเท่ากับ .0432 (.039 - .048) มีค่า GFI เท่ากับ .93 ค่า AGFI เท่ากับ .90 ค่า RMR เท่ากับ .039 ค่า SRMR เท่ากับ .046 ค่า NFI เท่ากับ .97 ค่า NNFI เท่ากับ .98 และค่า CFI .98 พบว่า โมเดลปัจจัยแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬามีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ แสดงให้เห็นว่า แบบสอบถามแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬามีความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างสามารถจำแนกปัจจัยแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาออกเป็น 8 ด้านคือ ด้านใฝ่สัมฤทธิ์/ การยอมรับ ด้านการทำงานเป็นทีม ด้านสมรรถภาพ ด้านกิจกรรมทางสังคม ด้านความตื่นเต้น/ความสนุกสนาน ด้านการแสดงออก ด้านการมีส่วนร่วมและด้านการพัฒนาทักษะได้เช่นเดียวกับงานวิจัยของพิทพรชัยกุล (Pithapornchaikul, 2003) โดยมีข้อคำถามทั้งหมด 30 ข้อ สนับสนุนงานวิจัยของกิลล์และคณะ (1983) ที่จำแนกแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาออกเป็น 8 ด้านด้วยกันคือ ด้านใฝ่สัมฤทธิ์/สถานภาพ (Achievement/Status) ด้านทีม ด้านสมรรถภาพ ด้านการใช้พลังงาน (Energy release) ด้านอื่นๆ (Other) ด้านทักษะ ด้านเพื่อนและด้านความสนุก นอกจากนี้ งานวิจัยที่ได้ศึกษาเรื่องแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเคลื่อนไหวของศูนย์การใช้เวลาว่าง (Leisure Center) ได้จำแนกแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเคลื่อนไหวได้เป็นด้านใฝ่สัมฤทธิ์ ด้านการทำงานเป็นทีม ด้านสมรรถภาพ ด้านเบ็ดเตล็ด (Miscellaneous) ด้านพัฒนาตนเอง (Self-improvement) ด้านมีชื่อเสียง ด้านปัจจัยภายนอกและด้านการหลีกเลี่ยงความเบื่อหน่าย (To avoid boredom) (Trembath, Szabo, & Baxter, 2003) และงานวิจัยของพิทพรชัยกุล (Pithapornchaikul, 2003) ที่พบว่า นักกีฬาระดับอุดมศึกษามีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาที่จำแนกได้ 8 ด้านได้แก่ ด้านใฝ่สัมฤทธิ์/การยอมรับ ด้านการทำงานเป็นทีม ด้านสมรรถภาพ ด้านกิจกรรมทางสังคม ด้านความตื่นเต้น/สนุกสนาน ด้านการแสดงออก ด้านการมีส่วนร่วมและด้านการพัฒนาทักษะ จะเห็นได้ว่า เด็กและวัยรุ่นมีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมที่หลากหลายแตกต่างกัน

การสำรวจลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬา พบว่า นักกีฬากลุ่ม Task Ego มีจำนวนมากที่สุด รองลงมาคือนักกีฬากลุ่ม Task Ego เป็นการหล่อหลอมจากปัจจัยบุคคลและสิ่งแวดล้อม ได้แก่ ลักษณะของผู้ฝึกสอน รูปแบบการฝึกซ้อม ลักษณะของชนิดกีฬาบุคคลรอบข้าง เป็นต้น ที่มีอิทธิพลต่อนักกีฬาทำให้เกิดบุคลิกลักษณะของนักกีฬา จะสังเกตได้ว่า นักกีฬาในระดับอุดมศึกษามีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มุ่งในการกระทำในระดับสูงและมุ่งเปรียบเทียบผู้อื่นในระดับต่ำ สอดคล้องกับลี, ซี, ฮาร์เมอร์, และวงศ์จตุรภัทร (Li, Chi, Harmer, & Vongjaturapat, 1994) ที่พบว่า ลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬาไทยเป็นแบบ Task Ego นอกจากนี้ ไวท์และซิลล์เนอร์ (White & Zellner, 1996) ศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬาชาย-หญิงในการแข่งขันกีฬา 3 ระดับคือ ระดับอุดมศึกษา ระดับวิทยาลัยและระดับมัธยมศึกษา พบว่า นักกีฬาระดับอุดมศึกษาและระดับวิทยาลัยมีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มุ่งในการกระทำในระดับสูง

บุคลิกลักษณะของนักกีฬาแบบ Task Ego นั้นยังไม่ใช่บุคลิกลักษณะของนักกีฬาที่ควรจะเป็นของนักกีฬาในระดับสูง ซึ่งลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่นักกีฬาควรจะเป็นคือ นักกีฬาแบบ Task Ego สอดคล้องกับ ไวท์และดูดา (White, & Duda, 1994) รายงานว่า นักกีฬาในระดับสูงจะมีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์แบบ Task Ego มากกว่าแบบ Task Ego นอกจากนี้ แวง (Wang, 1997) รายงานว่า นักกีฬาที่ต้องการจะมีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์แบบ Task Ego ซึ่งนักกีฬากลุ่มนี้จะมีลักษณะมุ่งในความสามารถหรือการกระทำ

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนหลายตัวแปรของลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่ต่างกัน ต่อแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬา พบว่า นักกีฬาที่มีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ แบบ Task Ego แบบ Task Ego และแบบ Task Ego มีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 เพราะบุคลิกลักษณะของนักกีฬาที่ต่างกัน เช่น เพศ อายุ เป้าหมายหรือเหตุผลในการเข้าร่วมกิจกรรม ระดับความสามารถ และระดับประสบการณ์ ทำให้นักกีฬามีการผสมผสานของลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มุ่งในการกระทำและ/หรือลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มุ่งเปรียบเทียบกับผู้อื่นในระดับที่ต่างกัน ประกอบกับกลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาในหลายหลากชนิดกีฬา จึงส่งผลให้แรงจูงใจมีความแตกต่างกันมากกว่าการศึกษาวิจัยในกีฬานิตยชนิดใดชนิดหนึ่งเฉพาะเจาะจง (William, 1994) ซึ่งเป็นการสนับสนุนทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่อธิบายถึงปัจจัยบุคคลและปัจจัยสิ่งแวดล้อมที่มีอิทธิพลต่อแรงจูงใจในการเข้าร่วม (Weinberg & Gould, 2003) ยังสอดคล้องกับแนวความคิดของนิโคลส์ (Nicholls, 1989) ที่อธิบายว่า บุคคลที่มีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มุ่งในการกระทำหรือมุ่งในการเปรียบเทียบกับผู้อื่นจะมีอิทธิพลมาจากความต่างของบุคคลและปัจจัยทางด้านสิ่งแวดล้อม อีกทั้ง นักกีฬาที่มีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์มุ่งในการกระทำจะมีความมุ่งมั่นในการฝึก มีความพึงพอใจ มีความพยายามในการเรียนรู้สูงและชอบทำงานที่ยาก ทำความความสามารถของตนเอง ซึ่งเป็นลักษณะของแรงจูงใจภายใน สำหรับนักกีฬาที่มีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มุ่งการเปรียบเทียบกับผู้อื่นมักจะเทียบศักยภาพหรือความสามารถของตนเองกับผู้อื่น และพยายามเอาชนะผู้อื่น พิจารณาปัจจัยรอบข้างที่มีผลกระทบต่อตนเอง มักจะเป็นลักษณะของแรงจูงใจภายนอก (Weinberg & Gould, 2003)

เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนของลักษณะใฝ่สัมฤทธิ์ที่ต่างกัน ต่อแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาในแต่ละด้าน พบว่า แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬา ด้านใฝ่สัมฤทธิ์/การยอมรับและด้านการทำงานเป็นทีมมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อทำการเปรียบเทียบรายคู่ พบว่า นักกีฬากลุ่ม Task Ego กับกลุ่ม Task Ego และนักกีฬากลุ่ม Task Ego กับกลุ่ม Task Ego มีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาด้านใฝ่สัมฤทธิ์และด้านการทำงานเป็นทีมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จะสังเกตได้ว่าผลที่เกิดขึ้นเป็นอิทธิพลจากลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มุ่งในการกระทำของนักกีฬาที่ต่างกัน ฟอกซ์, กูดาส บิดเดิล ดูดา และอาร์มสตรอง (Fox, Goudas, Biddle, Duda, & Armstrong, 1994) ได้แบ่งนักกีฬาออกเป็น 4 กลุ่มโดยใช้ค่าเฉลี่ยในการแบ่งกลุ่มได้รายงานไว้ว่า นักกีฬากลุ่ม Task Ego จะมีแรงจูงใจในการเล่นและการรับรู้ความสามารถของตนเองมากที่สุด ตรงกันข้ามกับ นักกีฬากลุ่ม Task Ego จะมีแรงจูงใจในการเล่นและการรับรู้ความสามารถของตนเองน้อยที่สุด

นักกีฬาที่มีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มุ่งในการกระทำจะมีแรงจูงใจมากกว่านักกีฬาที่มีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มุ่งเปรียบเทียบกับผู้อื่น นอกจากนี้ นักกีฬาที่มีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มุ่งในการกระทำจะมีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬา ด้านการทำงานเป็นทีม ในทางตรงกันข้าม นักกีฬาที่มีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มุ่งเปรียบเทียบกับผู้อื่นจะสัมพันธ์กับแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬา ด้านสถานภาพ/การยอมรับ (Zahariadis & Biddle, 2000)

สำหรับนักกีฬากลุ่ม Task Ego กับกลุ่ม Task Ego มีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬา ด้านใฝ่สัมฤทธิ์/การยอมรับ และด้านการทำงานเป็นทีมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เพราะนักกีฬามีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มุ่งในการกระทำระดับสูงเหมือนกัน สอดคล้องกับไวท์ (White, 1998) ได้รายงานว่าการใฝ่สัมฤทธิ์ของการเปรียบเทียบกับผู้อื่นจะเป็นปัจจัยที่สนับสนุนให้กับลักษณะใฝ่สัมฤทธิ์ที่มุ่งในการกระทำของนักกีฬา ประกอบกับแรงจูงใจในการเข้าร่วมเป็นด้านใฝ่สัมฤทธิ์/การยอมรับและด้านการทำงานเป็นทีม หากพิจารณาองค์ประกอบทั้ง 2 ด้านนี้ จะมีลักษณะเป็นแรงจูงใจภายในมากกว่าแรงจูงใจภายนอก ซึ่งนักกีฬาที่มีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มุ่งในการกระทำจะสัมพันธ์กับแรงจูงใจภายใน สอดคล้องกับฟอกซ์และคณะ (Fox, et al., 1994) พบว่านักกีฬากลุ่ม Task Ego และนักกีฬากลุ่ม Task Ego ตอบสนองต่อแรงจูงใจของตนเองได้เหมือนกันหรือคล้ายๆกัน ในสถานการณ์ทางการกีฬา ซึ่งจะส่งผลในเชิงบวก หากนักกีฬาที่มีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มุ่งในการกระทำในระดับสูงเพียงอย่างเดียวหรืออาจจะผสมผสานกับลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มุ่งเปรียบเทียบกับผู้อื่นในระดับสูง

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. แบบสอบถามแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬา ฉบับภาษาไทยและแบบสอบถามความคิดเกี่ยวกับความสำเร็จในการเล่นกีฬา ฉบับภาษาไทยเป็นเครื่องมือที่มีคุณภาพและสามารถนำไปใช้ในกิจกรรมหรือสถานการณ์ทางการกีฬาได้เป็นอย่างดี หากผู้ฝึกสอน นักกีฬา ผู้วิจัยหรือผู้ที่สนใจจะนำแบบสอบถามไปใช้ในสถานการณ์อื่น ที่ไม่ใช่สถานการณ์ทางการกีฬา เช่น กิจกรรมการเคลื่อนไหว กิจกรรมการออกกำลังกาย หรือกิจกรรมในห้องเรียน ควรปรับปรุงแบบสอบถามให้เหมาะสมกับสถานการณ์นั้นๆ
2. ผู้ฝึกสอนกีฬาควรเน้นพัฒนาทั้งทักษะและสมรรถภาพทางกายให้กับนักกีฬาในการฝึกซ้อมกีฬา โดยที่การฝึกซ้อมนั้นควรให้นักกีฬาที่มีความรู้สึกสนุกกับการฝึกซ้อมไปด้วย เพื่อให้ นักกีฬา มีแรงจูงใจที่จะปฏิบัติตามกิจกรรมได้อย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ
3. ผู้ฝึกสอนกีฬาควรส่งเสริมและสนับสนุนให้นักกีฬามีลักษณะใฝ่สัมฤทธิ์ที่มุ่งในการกระทำ และเน้นลักษณะใฝ่สัมฤทธิ์ที่มุ่งเปรียบเทียบกับผู้อื่นเพิ่มมากขึ้น เพื่อให้ นักกีฬา มีลักษณะเช่นเดียวกับนักกีฬาระดับสูง
4. ผู้ฝึกสอนกีฬาควรจัดกิจกรรมหรือการฝึกโดยเน้นให้นักกีฬาได้รับรู้ถึงการใช้ความพยายามและความมุ่งมั่นในการฝึกซ้อมกีฬา นอกจากนี้ ควรให้นักกีฬามีส่วนร่วมในการวางแผน การกำหนดเป้าหมาย และการตัดสินใจของทีมร่วมกับคณะผู้ฝึกสอน ซึ่งจะ ทำให้นักกีฬาได้รับรู้สัมพันธ์ภาพของบุคคลภายในทีมและความเป็นหนึ่งเดียวของทีม

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาวิจัยปัจจัยของเพศ อายุ ระดับการแข่งขัน ระดับประสบการณ์ที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬา
2. ควรศึกษาในสถานการณ์ที่เป็นทางด้านการออกกำลังกาย กิจกรรมการเคลื่อนไหวหรือกิจกรรมพลศึกษา เป็นการเปลี่ยนสถานการณ์ที่ต่างไปจากกิจกรรมกีฬา ซึ่งสถานการณ์ที่เปลี่ยนไปอาจส่งผลต่อแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรม

- Sapp, M., & Haubenstricker, J. (1978). Motivation for joining and reasons for not continuing in youth sport programs in Michigan. In **Paper presented at the meeting of the American Alliance for Health, Physical Education, Recreation and Dance**. Kansas City, MO.
- Trembath, E. M., Szabo, A., & Baxter, M. J. (2003). Participation motives in Leisure Center Physical Activities. *Athletic Insight: The Online Journal of Sport Psychology*. Retrieved February 12, 2003 from <http://www.athleticinsight.com/Vol4Iss3/LeisureCenterParticipationMotives>.
- Wang, Z. (1997). Correlation study of players' goal orientation, perceived motivational climate and perceived ability. *Physical Education of National Taiwan University*, 30, 71-78.
- Weinberg, R. S., & Gould, D. (2003). **Foundation of sport and exercise psychology** (3rd ed.). Champaign, IL: Human Kinetics.
- Weiss, M. R., & Chaumeton, N. (1992). Motivation orientation in sport. In T.S. Horn (Ed.), **Advance in sport psychology**. Champaign, IL: Human Kinetics.
- White, S. A. (1998). Adolescent goal profiles, perceptions of motivational climate initiated by parents. *Exercise Science*, 8, 122-129.
- White, S. A., & Duda, J. L. (1994). The relationship of gender, level of sport involvement, and participation motivation to task and ego orientation. *International Journal of Sport Psychology*, 25, 4-18.
- White, S. A., & Zellner, S. R. (1996). The relationship between goal orientation, beliefs about the causes of sport success, and trait anxiety among high school, intercollegiate, and recreational sport participations. *The Sport Psychologist*, 10(1), 58-72.
- Williams, L. M. (1994). Goal orientations athletes' preferences for competence information sources. *Journal of Sport and Exercise Psychology*, 16, 416-430.
- Zahariadis, P. N., & Biddle, S. J. H. (2000). Goal orientations and participation motives in physical education and sport: their relationships in English schoolchildren. *Athletic Insight: The Online Journal of Sport Psychology*. Retrieved January 3, 2002 from http://www.athleticinsight.com/Vol2Iss1/English_children.htm.